

РЕШЕНИЕ

№ 4198

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 21.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Житарска

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **8667** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 166, ал. 3 от Данъчноосигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във вр. с чл. 27, ал. 5 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) във вр. с чл. 14, ал. 1 от Наредба № 11 от 3.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. (Наредба № 11/03.04.2008 г.)

Делото е образувано по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя Р. И. Б., чрез адв.О. Б. В. от САК срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/4861 от 14.07.2021г., издаден от заместник – изпълнителен директор на ДФЗ., с който [фирма] е изключен от подпомагане и спрямо дружеството е установено публично държавно вземане в размер на 10 971,31 лв. (десет хиляди деветстотин седемдесет и един лева и тридесет и една стотинки), представляващо 50% от общата изплатена сума по мярка 211 за кампании 2013, 2014 и 2015 година, на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008 г.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на изданието АУПДВ, допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие на материалния закон. Иска се отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В.. Поддържа жалбата и

моли оспорваният акт да се отмени. Претендира присъждане на направените по делото разноски, за което прилага списък по чл. 80 от ГПК.

Отвeтникът по жалбата – заместник изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“ се представлява от юрисконсулт В., която я оспорва и пледира същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, както и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в срока по чл. 149, ал.1 от АПК и от страна, която е засегната от акта. Оспорва се индивидуален административен акт. Поради това същата е процесуално допустима и се дължи разглеждането ѝ по същество.

Административен съд София-град, 75-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК приобщените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна:

[фирма], ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя Р. И. Б., регистриран с УРН 607420, е подал за кампания 2013, заявление за регистрация на 05.06.2013г. и заявление за подпомагане на 10.06.2013г., по Схема за единно плащане на площ /СЕПП/, по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“, с УИН 22/140613/32759. За тази година, видно от самият АУПДВ дружеството не е получило финансово подпомагане по схеми и мерки за директни плащания, по заявеното плащане по НР1, за кампания 2013. Съответно оторизираната по НР1 – „Плащания за природни ограничения на земеделски стопани в планински райони“, за декларираните в заявлението за подпомагане за кампания 2013г. площи е в размер на „нула“ лева.

На 05.06.2014г. [фирма] регистриран с УРН 607420, е подал за кампания 2014, ново заявление за подпомагане – на 30.05.2014г., по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“, с УИН 22/050614/56262. С това заявление дружеството е кандидатствал по НР1. След извършени административни проверки и проверки на място на данните в така подаденото заявление и сравняването им със съответната налична информация, съдържаща се в И., е на [фирма] финансово подпомагане по схеми и мерки за директни плащания за кампания 2014г.. За декларираните в заявлението за подпомагане за кампания 2014г. площи по НР1 е оторизирана и изплатена сума от 8 340.03 лв.

На 15.05.2015г. [фирма], регистриран с УРН 67420, е подал за кампания 2015, заявление за подпомагане по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“, с УИН 15/110615/60016, за плащане по СЕПП, С., 3ЗДП и НР1. След извършените административни проверки е изплатено финансово подпомагане по схеми и мерки за директни плащания за кампания 2015г. в размер на 13 602,59 лева.

На следващата година–2016, за кампания 2016г., жалбоподателят не е подал заявление за подпомагане на мярка 211.

С писмо изх. № 01-2600/4861 от 15.08.2019г. на заместник изпълнителният директор на ДФЗ, [фирма] е уведомен за откриване на производство по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане. Основание за образуване на производството е неспазване на поет петгодишен ангажимент по мярка 211 със

заявление УИН 22/140613/53323 за кампания 2013г., като през 2016г. не е подадено заявление от страна на жалбоподателя по тази мярка. Прието е, че не са спазени изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008г.. Дружеството е уведомено за изплатените до момента суми за кампании 2013г., 2014г. и 2015г., които са съответно в размер на нула лева, 8 340.03 лв. и 13 602,59 лв., като в съответствие с разпоредбата на чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008г., същият следва да възстанови сума в размер на 10 971,31лв., което представлява 50% от получената субсидия по мярка 211 поради прекратяване на участието му в мярка 211 след третата година от поетия ангажимент. Предоставена му е и възможност за депозиране на възражения. Писмото е съобщено на Р. И. Б., в качеството му на управител и едноличен собственик на капитала, на 28.08.2019г., видно от известие за доставяне. Възражения не са подадени в указания срок.

Зам.-изпълнителният директор на ДФ“Земеделие“ е издал АУПДВ с № 01-2600/4861#1 от 14.7.2021г., с който е изключил от подпомагане [фирма] и спрямо дружеството е определено подлежащо на възстановяване публично държавно вземане в размер на 10 971,31лв лв., представляващо 50% от общата изплатена сума по мярка 211 за кампании 2013, 2014 и 2015 година, на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008г.

Предмет на съдебен контрол е законосъобразността на АУПДВ с № 02-2600/4861#1 от 14.07.2021г. издаден от заместник изпълнителен директор на ДФ“Земеделие“.

В хода на съдебното производство страните не ангажират доказателства, поради което така възприетата фактическа обстановка се възприема от документите в административната преписка приети като годни доказателства по делото.

При така установените факти настоящият съдебен състав на Административен съд София-град, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, достигна до следните правни изводи:

АУПДВ е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 20а, ал. 4 от ЗПЗП на изпълнителния директор на ДФ“Земеделие“ е предоставена възможност да делегира със заповед правомощията си, произтичащи от правото на ЕС или от националното законодателство, вкл. за вземане на решения, произнасяне по подадени заявления и/или сключване на договори за финансово подпомагане, на заместник-изпълнителните директори на фонда. Оспореният акт е издаден от П. С. – заместник изпълнителен директор на ДФ“Земеделие“, въз основа на заповед № 03-РД/2891#2 от 16.06.2021г. на изпълнителния директор на ДФ“Земеделие“. С тази заповед, издадена от изпълнителният директор на ДФ“Земеделие“ на основание чл.20, т.2 и т.3 и чл.20а, ал.1, 2, 4, 5 от ЗПЗП, същият в т. 3 е делегирал правомощието си на П. С. – заместник изпълнителен директор на ДФ“Земеделие“, да издава АУПДВ по всички схеми и мерки по директните плащания, посочени в чл. 1 на Наредба № 5/27.02.2009г. между които е и процесната такава. Изводите си за компетентност на издателя на процесния АУПДВ съдът прави независимо от редакцията на чл. 20а от ЗПЗП, /ДВ бр. 51 от 28.06.2019г./ и изменената ал. 5 и новата ал. 6 на с. чл., предвид изричната разпоредба на § 5 от ПЗР на ЗИД на ЗПЗП /ДВ, бр. 51, 28.06.2019г./, съгласно която „разпоредбите на § 2, т. 4 и 5 относно чл. 20а, ал. 5 и 6 се прилагат и по отношение на ... актове за установяване на публични държавни вземания, издадени до влизането в сила на този закон" /в този смисъл и решение № 15193 от 11.11.2019г. на ВАС по АД № 770/2019г./. Въз основа на това се приема, че актът е издаден от

компетентен орган, поради което не е налице отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК.

Актът е издаден в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Има посочени правни основания и изложени фактически такива. Мотивиран е. Не се констатира основание по чл. 146, т. 2 от АПК за отмяната му.

При издаване на акта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да се възприемат за съществени и само на това основание АУПДВ да се отмени.

Административният орган се е позовал на резултати от административна проверка по чл. 37, ал. 2 от ЗПЗП, които са обективирани в писмените доказателства по делото. Отделно от това и жалбоподателят не оспорва факта, че не е подал заявление за 2016г. Оспореният акт е издаден и при спазване на административнопроизводствените правила. Ответникът представя доказателства за уведомяване на адресата на акта по реда на чл. 26, ал. 1 от АПК за започване на административно производство по установяване на публично държавно вземане, като по този начин е осигурена възможността му по чл. 34 от АПК да участва в производството. Актът е издаден след като са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая по реда на чл. 35 от АПК. При това положение се приема, че не са налице основания, които да доведат до отмяна на акта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

По отношение на материалната законосъобразност на оспореният акт:

Оспореният акт се позовава на разпоредбите на Наредба № 11/03.04.2008г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г. Съобразно разпоредбата чл. 4, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008г., на която се позова органът, кандидатите за подпомагане по реда на тази наредба са длъжни да подават заявление за подпомагане с декларирани площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане. Цитираната разпоредба определя момента, в който възниква задължението за подаване на последващи заявления – след първото компенсаторно плащане. Именно, с извършване на първото компенсаторно плащане възниква и вече се счита поет петгодишният ангажимент по тази мярка. За да възникне петгодишният ангажимент не е достатъчно само да е извършено одобряване на кандидата чрез приемане на заявлението и извършване на проверки по него, а съобразно разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 3 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на Наредба № 11/03.04.2008г. е необходимо да е било извършено фактически първото компенсаторно плащане. Цитираната разпоредба на чл. 4, ал. 1 от Наредба № 11 е ясна: задължението възниква "след първото компенсаторно плащане", а разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на наредбата, определя за първо компенсаторно плащане това плащане, определено за първото подадено заявление за подпомагане по мерките по чл. 1, ал. 1". От редакциите на цитираните разпоредби е видно, че „многогодишното-петгодишно“ задължение за подаване на заявление за подпомагане възниква едва след като е налице ефективно плащане, не само подаване на заявление. Съгласно чл. 14, ал. 1 от Наредба № 11/03.04.2008г. земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от

тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките. Въз основа на тази разпоредба е издаден оспорваният акт. Разпоредбата е ясна - за да се ползват от възможността за подпомагане по този ред, земеделските производители следва да подадат заявления в рамките на всяка година след първото компенсаторно плащане в рамките на петгодишния срок на поетия ангажимент - аргумент от чл. 4, ал.1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008г.

Съгласно чл. 14, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 от Наредба № 11/03.04.2008г. земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, както следва: т. 1) след първата година – 100%; т. 2) след втората година – 75%; т. 3) след третата година – 50%; т. 4) след четвъртата година – 25%.

В случая не се спори, че жалбоподателят не е подал заявление за подпомагане за кампания 2016г. Спорен е момента, в който е възникнал петгодишния ангажимент по мярка 211 и от този въпрос следва дали правилно е приложена разпоредбата на чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008г.

Както бе посочено по-горе жалбоподателят за кампания 2013 е подал общо заявление за регистрация на 05.06.2013г. и заявление за подпомагане на 10.06.2013г., по Схема за единно плащане на площ /СЕПП/, по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“, с УИН 22/140613/53323. За кампания 2013 не е изплатено финансово подпомагане на основание чл. 14 от Наредба № 11 от 03.04.2008г.. По делото няма данни защо не е изплатено финансовото подпомагане по мярка 211. По делото липсват данни как и по какъв начин е съобщено на жалбоподателя за отказа да се изплати финансовото подпомагане за 2013г.. В АУПДВ е посочено, че финансовата подкрепа за 2013г. е сума в размер на „нула“ лева.

Безспорно е по делото също, че [фирма] е подал заявление за регистрация и заявление за подпомагане по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“, с УИН 22/050614/56262 за кампания 2014г., като по него е получил одобрение и съответно плащане за природни ограничения в планински райони (НР1). По това заявление на жалбоподателя ефективно е изплатена сума от 8 340,03 лв., т. е. това е първото компенсаторно плащане по мярка 211, свързана с необлагодетелстваните райони. С оглед на това и по разбиране на състава, задължение за подаване на последващи заявления за подпомагане по мярка 211 е възникнало след това извършено първо компенсаторно плащане, тъй като за 2013 година е отказано финансово подпомагане. При това положение неправилно е прието в оспорвания АУПДВ, че първа година по поетия петгодишен ангажимент е 2013 година и неправилно е прието, че бенефициентът е поел многогодишен ангажимент по мярка 211 с подаване на заявление за подпомагане с УИН 22/140613/53323 за кампания 2013г. От доказателствата по делото се установява, че реално е поет ангажимент по мярка 211 с подаването на заявление за подпомагане с УИН 22/050614/56262 за кампания 2014, с което е одобрен по тази мярка и е поет пет годишен ангажимент и въз основа на одобрението е извършено и реално фактически първо компенсаторно плащане по тази мярка в полза на жалбоподателя. Това е първата година на поетия ангажимент по наредба № 11 от

03.04.2008г. и за жалбоподателя е възникнало задължение за подаване на последващи заявления за подпомагане по мярката. Плащане в настоящия случай за 2013г. няма,. Поради това неправилно е посочено в акта, че по поетия петгодишен ангажимент през кампания 2013г. с УИН 22/140613/53323 не е подадено заявление за кампания 2016г., която се явява трета година от ангажимента. При този извод неподаването на заявление за кампания 2016г. и прекратяване участието си в мерките след третата година от многогодишния ангажимент е материално незаконосъобразно. Това на свой ред е довело и до неправилно приложение на нормата на чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008г.

Предвид горното оспорваният АУПДВ е незаконосъобразен. Бенефициентът е одобрен по мярка 211, получил е реално плащане по заявление за подпомагане с УИН 22/050614/56262 за кампания 2014, поради което се приема, че актът е издаден в противоречие с установената в производството фактическа обстановка и противоречи на материалноправните норми. Правното основание за издаване на акта не съответства на установените факти и административният орган е приложил неправилно разпоредбата на чл.14, ал.1, т.3 от Наредба № 11/03.04.2008г.. Актът е незаконосъобразен и следва бъде отменен в условията на чл.146, т.4 от АПК. /в тази връзка е практиката на ВАС: Решение 12821/16.10.2020г. по адм.дело №6778/2020г., 5490/29.04.2021г. по адм.дело №692/2021г./

На следващо място, според настоящия съдебен състав, че материалноправно изискване за издаване на процесния АУПДВ е ДФЗ да е прекратил многогодишния ангажимент на земеделския стопанин на някое от основанията в закона или приложимите подзаконовни нормативни актове, за да е налице задължение за възстановяване на получената финансова помощ по съответната мярка / арг. чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/2008г./.. Съгласно чл.27, ал. 3 от ЗПЗП, РА предприема необходимите действия за събиране на недължимо платените и надплатени суми по схеми на плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и от държавния бюджет. Съгласно чл.27, ал.5 от ЗПЗП, вземанията на РА, които възникват въз основа на административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК. Изводът, който следва от горното и от обстоятелствата по казуса, е че материалноправна предпоставка за упражняване на правомощието на органа за събиране на недължимо платената сума, респ. за издаване на АУПДВ, е наличието на влязъл в сила административен акт за прекратяване на поетия от жалбоподателя многогодишен ангажимент. В случая с АУПДВ е изключен жалбоподателя от подпомагане, което в случая следва да се приеме, че е прекратен многогодишния ангажимент. Т.е. с акта за установяване на публично държавно вземане е прекратен петгодишния ангажимент. АУПДВ, както по-горе се спомена се издава едва след като влезе в сила акт за прекратяване на многогодишния ангажимент. Видно е, че акт за прекратяване на поетия ангажимент не е

влязъл в сила, тъй като прекратяването на многогодишния ангажимент е постановен едновременно с установяване на недължимо платената сума в самият АУПДВ. /виж.Решение №6521/02.05.2019г. по адм.дело № 435/2019г. на ВАС/

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав приема, че жалбата от [фирма], ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя Р. И. Б., чрез адв.О. Б. В. от САК срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/4861 от 14.07.2021г., издаден от заместник – изпълнителен директор на ДФЗ е основателна и същата ще бъде уважена, като се отмени акта.

По разноските:

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноски. От пълномощника на жалбоподателя - адв. О. В. е направено искане за присъждане жалбоподателя на внесена държавна такса и за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 200,00 лева, обективирани и във списък на разноските по чл. 80 от ГПК. За изплатеното адвокатско възнаграждение е представена фактура №[ЕГН]/17.02.2022г. Искането е направено своевременно, а разгледано по същество е и основателно.

С оглед изхода от спора ответника по жалбата ще бъде осъден да заплати на жалбоподателят съдебни разноски в размер на 50.00лв., представляващи заплатена държавна такса за образуване на съдебно производство и сумата от 200,00 лева, представляваща изплатено адвокатско възнаграждение на адв.В..

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя Р. И. Б., чрез адв.О. Б. В. от САК срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/4861 от 14.07.2021г., издаден от заместник – изпълнителен директор на ДФЗ, с който [фирма] е изключен от подпомагане и спрямо дружеството е установено публично държавно вземане в размер на 10 971,31 лв. (десет хиляди деветстотин седемдесет и един лева и тридесет и една стотинки), представляващо 50% от общата изплатена сума по мярка 211 за кампании 2013, 2014 и 2015 година, на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008 г.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя Р. И. Б., съдебни разноски по делото в размер на 250.00лв. /двеста и петдесет лева/, от които 50.00 лева ., представляващи внесена държавна такса и 200,00 лева адвокатско

възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: